

Юрій БОГАЧ,

доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

Наталія КРИВОКУЛЬСЬКА

доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ КАДРОВОГО СКЛАДУ ОРГАНІЗАЦІЙ ПУБЛІЧНОЇ СФЕРИ

Розглядаючи особливості розвитку публічної сфери в Україні, автор наукової праці [1] звертається до літературного джерела [2], де зазначено, що «публічна сфера є тією сферою соціального життя, де формується громадська думка [2, с. 231].

Щодо учасників публічної сфери, то у джерелі [1] вказується про виокремлення трьох основних типів учасників публічної сфери. «Учасники першого типу приходять у неї «ззовні»: головний ресурс, який вони шукають, – це вплив. У цьому разі публічна сфера інструментально використовується членами політичних партій, різного роду лобістами, членами парламенту або уряду. Учасники другого типу поповнюють публічну сферу «зсередини», захищаючи різні суспільні інтереси, інституціональні реформи, нові права, відстоюючи ті або інші колективні ідентичності. Третій тип – це журналісти, діячі мас-медіа, які контролюють відбір тем, текстів і авторів, що циркулюють у публічній сфері» [1].

Кожен із учасників публічної сфери має своє функціональне навантаження. Разом з тим, публічна сфера, загалом, також виконує множину функцій (селективну, інформаційно-комунікативну тощо).

Так, «селективна функція публічної сфери полягає в тому, що в результаті відкритої конкуренції різноманітних приватних інтересів на перший план виходять ті, які відповідають головним очікуванням суспільства і на які в подальшому має орієнтуватися держава під час прийняття рішень» [1].

«Сталий розвиток – це розвиток суспільства, який задовольняє потреби сучасності, не ставлячи під загрозу здатність наступних поколінь задовольняти власні потреби. Словосполучення сталий розвиток є перекладом з англійської мови: sustainable development означає дослівно «розвиток, який підтримується»». Сталий розвиток має три складові: екологічну, економічну та соціальну» [3].

Підтримання екологічного розвитку держави, її регіонів і

територіальних громад закріплюється цілями сталого розвитку й є об'єктом діяльності організацій публічної сфери та їх персоналу.

Сьогодні спостерігаємо зміщення у цілеорієнтації публічного управління з процесу на кінцевий результат управлінської діяльності. Це ставить питання формування висококваліфікованої й високопрофесійної управлінської еліти, здатної підтримувати і сприяти економічному, соціальному і екологічному розвитку держави на різних рівнях.

Оскільки головним суб'єктом публічного управління є держава, то для забезпечення її екологічного розвитку, сталого функціонування національної економіки, раціонального використання природних ресурсів, забезпечення охорони довкілля необхідно, щоб, передусім, управлінський персонал реалізовував екологоорієнтовані завдання. Тобто, йдеться про екологізацію управління і управлінської діяльності.

Наслідком цього стане екологізація кадрового складу організацій публічної сфери, загалом, як системний і всеохоплюючий процес проникнення екологічних цілей, основоположних принципів і завдань в сферу діяльності публічних організацій і їх кадрового складу. Це уможливить підготовку екологічно грамотного персоналу для організацій публічної сфери, який виконуватиме екологічне функціональне навантаження (поряд із іншими функціями). Загалом, це дозволить збалансувати соціальну і еколого-економічну мету діяльності цих організацій і свідчитиме про те, вони рухаються шляхом сталого розвитку.

Так, наприклад, «екологізація персоналу підприємств туристичної галузі може здійснюватися за такими напрямками: як екологічно свідоме задоволення базових потреб; визначення місії, мети та завдань з урахуванням екологічного імперативу; виконання практичних завдань з розумінням важливості екологічного результату. Для кожного працівника повинна бути розроблена та донесена екологічна інформація, тактичні завдання на всіх рівнях управління. Персонал підприємства туристичної галузі має розуміти, приймати та усвідомлювати новації, що введені керівництвом та ефективно їх виконувати, пов'язуючи їх із природоохоронними завданнями. Еколого орієнтоване управління людськими ресурсами вимагає управління знаннями, що впливатиме на розуміння доцільності та важливості екологічно орієнтованих нововведень» [4].

Оскільки виробнича сфера є серйозним джерелом

антропогенного впливу на довкілля, сьогодні важливим є питання формування системи екологічного менеджменту підприємства. Вона «є необхідним елементом розвитку підприємства, що забезпечує підвищення його конкурентоспроможності завдяки: підтримці формування нових цінностей у суспільстві, спрямованих на шанобливе ставлення до природи, що проявляється у зростанні попиту споживачів на екологічно безпечну продукцію; використанню ресурсозберігаючих технологій і техніки; дотриманню державних і міжнародних екологічних норм» [5].

Отже, екологізація управління на усіх рівнях, екологізація діяльності організацій публічної сфери і їх кадрового складу сприятиме задоволенню не тільки зростаючих потреб споживачів, а й очікувань громадськості щодо покращення стану екологічної безпеки.

Список використаних джерел

1. Рейтерович І. В. Особливості розвитку публічної сфери в Україні: проблеми та перспективи / І. В. Рейтерович // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. Серія : Політичні науки. 2015. № 4. С. 55-61. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnaduppu_2015_4_10.
2. Jürgen Habermas on Society and Politics: A Reader /edited by Steffen Seidman. – Boston : Beacon Press, 1989. 324 p.
3. Концепція сталого розвитку. URL: <https://sdl.org.ua/about-sustainable-development/>
4. Куваєва В.О., Максименко К.С. Екологізація персоналу підприємств туристичної галузі. URL: http://eprints.library.odku.edu.ua/id/eprint/2425/1/mnpk_Odesa_2017_60.pdf
5. Яснолоб І.О., Козаченко Ю.А., Терещенко І.О. Особливості та принципи формування ефективної системи екологічного підприємства. URL: http://www.market-infr.od.ua/journals/2020/46_2020_ukr/12.pdf